’t BINNENBLAAD

Bestuur:

Huub van Lankvelt	Groenstraat 3D	Linne	Tel 468506	hlankvelt@kpnplanet.nl
Sjef Bok	Maasbrachterweg 64	Linne	Tel 462632	jmabok@homel.nl
Ad van Dam	Oudeweg 40	Linne	Tel 463848	a.a.vandam@home.nl
Marc Maessen	Linnerweg 12	Mntf	Tel 543693	mcamaessen@home.nl
Hennie Daamen	Kapelaanskamphof 11	Herten	Tel 462718	hdaamen@home.nl

Redactie:

René Kierkels	Veldstraat 12	Bgden	Tel 572822	rene.kierkels@dsm.com
Huub Houben	Oranjelaan 5	R'mond	Tel 335861	huub.houben@hetnet.nl

Route commissie:

Hennie Daamen	Kapelaanskamphof 11	Herten	Tel 462718	hdaamen@home.nl
Huub Houben	Oranjelaan 5	R'mond	Tel 335861	huub.houben@hetnet.nl
Jos van Daal	Joinerstraat 12	Linne	Tel 465491	jos.vandaal@home.nl

Correspondenten:

Arnold Leenen	Groenstraat 22	Linne	Tel 463110	arnold.leenen@kpnmail.nl
Tom van Heel	Marijkestraat 16	Linne	Tel 462854	tomvanheel@home.nl
Martien Slabbers	Borgshof 31	Linne	Tel 463417	martien.slabbers@planet.nl
Jack Theunissen	Elisabethstraat 1	Linne	Tel 464902	j.g.a.theunissen@home.nl

Verschijningsdata in 2013:

Nummer 1 oktober 2013

Internet:

www.lekketube.nl

Hoofdsponsoren:

Zalencentrum de Harmonie
www.zalencentrumdeharmonie.nl

Hansen Dranken
www.hansendranken.nl

Fit & Fysio
www.fit-fysio.nl

Planeffect Systeemwanden
www.planeffect.nl

Assurantiekantoor Jos Ritzen
www.assurantienjosritzen.nl

Harry Cuypers

Zondagmiddag 19 mei vertrek ik onder het genot van een stralend zonnetje met mijn compagnon Wil van Montfort richting Friesland Om deel te nemen aan de 101 ste editie van de Friese fiets-Elfstedentocht.
Het is tevens Wil zijn 65 ste verjaardag vandaag. Lange tijd stond de fiets-Elfstedentocht op Wil zijn To do lijstje. Vandaag werd de stap richting doel dan eindelijk genomen. Ons onderkomen is gehuisvest bij een gastgezin in Witmarsum. Het zijn bekenden van Wil's vrienden. Ons gastgezin familie van der Wei heeft ons verzocht om iets eerder in de middag naar Witmarsum te komen, zodat we met de fiets in de namiddag nog even naar de start in Bolsward kunnen gaan. Op die manier konden ze ons nog even wijzen waar we de volgende ochtend moesten zijn i.v.m. de startopstelling.
Rond drieën arriveerden we in Witmarsum. Met onze meegenomen Limburgse vlaai maakten we kennis met Arnold en Elly van der Wei.

Al snel komen we erachter dat dit hele hartelijke, warme en vriendelijke mensen zijn, die ons als wildvreemde Limburgse fietsliefhebbers in hun huis toelaten om de nacht door te brengen.
Na een kop koffie met echte Limburgse kersenvlaai, fietsten we naar de startlocatie van de Friese fiets-Elfstedentocht in Bolsward. Het is er een gezellige drukte van belang. Het is die zondag 19 mei namelijk de dag van de "step" Elfstedentocht. Ja echt waar 235 km steppen. Ik had er nog nooit eerder van gehoord. En het schijnt dat er voor alles en nog wat een Elfstedentocht wordt georganiseerd. Je kunt de tocht der tochten niet alleen schaatsen, fietsen en steppen, maar ook nog kanoën, of op de solex en of motor verrijden.

De 180 steppers die dit jaar deelnamen zijn op zaterdagavond 20.00 uur van start gegaan.De latere winnaar een fietsamateur zou zondagmiddag rond de klok van 17.00 uur finishen (ruim 20 uur steppen dus). Chapeau !!!!!

Voor de lokale jeugd was het de uitdaging om de hele nacht door te komen in de kroeg, minimaal tot de start van de eerste groep fietser +/- 05.00 uur. Dit deed me denken aan de nacht van Lin vroeger. Toen ik destijds ‘s-ochtends om 05.30 uur naar Solvay chemie oftewel beter bekend onder de naam “de Soda“ fietste kwam ik de laatste nacht van Linne gangers nog tegen op straat. Na een paar biertjes te hebben genuttigd keerden we (voor mij) net op tijd terug richting Witmarsum.

Pinkstermaandag 20 mei.
Vandaag was het dan zover mijn eerste Friese Elfstedentocht. 05.30 Uur loopt de wekker af, na een goed verzorgd ontbijt vertrekken we omstreeks 06.30 uur richting de start in Bolsward. Daar aangekomen vertrekt net groep 14. Elke groep bestaat uit zo’n 600 fietsliefhebbers.
Wij mogen starten in groep 18 met starttijd 07.15 uur. Omdat we veel te vroeg aan de start staan is er nog tijd genoeg voor een krentenbol en een foto als bewijsmateriaal.

Na een poosje mogen dan ook wij beginnen aan de 101 ste editie oftewel 235 km van deze klassieker. Het weer ziet er dreigend uit maar vooralsnog blijft het droog. We fietsen als eerste de noordelijke lus van 137 km richting Dokkum. De wind die voor felle tegenstand kan zorgen en die in deze kontrijen berucht is laat zich vooralsnog niet zien of horen. Met een lekker tempo fietsen we door deze prachtige streek over mooie asfaltwegen, klinkers en paden richting onze eerste controle / stempelpost Harlingen.
Bij de stempelpost is het een drukte van belang. Hier moeten we even van de fiets om aan te sluiten in de rij voor het stempelen. Onderweg komen we plaatsnamen tegen waar we nog nooit van gehoord hebben. Pingjum en Sexbierum laten we links liggen op weg naar Dokkum de meest noordelijke plaats.

In elk plaatsje staan de mensen buiten om ons toe te juichen.
De meesten, gezellig met de hele familie onder het genot van een kop koffie.
Het is voor iedereen een hele happening. Het voelt net alsof een doorkomst van een touretappe waar honderden mensen langs de kant van de weg de renners toejuichen.

Op een gegeven moment tussen Dokkum en Leeuwarden horen en zien we een ambulance in de verte opduiken. De politie regelt het verkeer en iedereen moet van de fiets. Lopend door de berm komen we op de plek des onheil. Ik zie een renner op de grond liggen met een blauw wit tenue. Ik zie al snel dat dit ons clubtenue is. Verdraait het is Eduard Smeets, die twee groepen voor ons is gestart. Hij is flink ten val gekomen. Ik loop naar hem toe en vraag hem wat er gebeurt is.
Hij kan het zich niet meer herinneren. Het ambulance personeel en mensen van de organisatie hebben zich echter al over hem ontfermd. Hij is in goede

handen. Ik zie nog dat ze hem per ambulance naar het ziekenhuis in Leeuwarden vervoeren. We besluiten onze route te vervolgen. Zo tegen 12.30 uur arriveren we weer bij ons vertrekpunt Bolsward. Nog 97 km te gaan. Hier is een pauzeplaats ingericht met heerlijke warme groentesoep. We besluiten om even te pauzeren en iets te eten en te drinken. Net als we van start willen gaan voor de zuidelijke lus begint het te regenen. De route loopt richting Sneek met de vele meren. We moeten ons tempo iets aanpassen omdat de straatjes verraderlijk glad worden.

Nog steeds worden we in elk plaatsje van doorkomst muzikaal begroet door middel van een diskjockey, zangkoor of muziekkapel. Ondanks de regen blijven de mensen langs het parkoers staan. De jeugd geniet van de fietsers op hun eigen wijze namelijk met bier en BBQ onder een party tentje van 3 x 3 mtr. Geweldig wat een ambiance en wat een hartelijke mensen die Friezen.
Op een gegeven moment (ik denk in Sloten) zie ik weer een Hansen dranken koersbroek.

HANSEN DRANKEN B.V.

En ja hoor, het is Rene Hamers. Rene vindt het net als wij een belevenis om hier in zo’n leuke ambiance en sfeer te fietsen. Na Sloten volgt nog Stavoren en Hindelopen.We beginnen aan onze laatste 20 km.
Om ongeveer 16.45 uur bereiken we onze laatste stempelpost in Bolsward.
Per sms had ik Arno en Elly af en toe op de hoogte gebracht waar we ons bevonden. Bij aankomst in Bolsward stonden ze ons aan de finish op te wachten met een bloemetje.

Na de laatste stempel konden we ons felbegeerde elfstedenkruis ophalen. (Getuige onderstaande foto.)

Bij aankomst in Witmarsum stond er 244 km op ons tellertje. Heerlijk voldaan na een warme douche namen we wederom afscheid van Arno en Elly met koffie en vlaai. Ze hadden nog een laatste afscheidcadeau voor ons, dat we echter pas thuis mochten openmaken als aandenken aan Friesland. Een heerlijk flesje Sonnema Berenburg 30% dat ik voorlopig nog even bewaar voor een speciale gelegenheid. Tegen de klok van 22.00 uur arriveerden we weer in Maasbracht.
Ik kan terugkijken op een fantastische ervaring in een gastvrij, mooi en hartelijk Friesland. Een ervaring die ik iedereen van jullie kan aanraden.

De volgende Friese Elfstedentocht vindt plaats op 9 juni 2014.
Voor meer info kijk op
info@fietselfstedentocht.nl
www.fietselfstedentocht.nl

Rondje België 2013
Jack Theunissen, Tom van Heel

Ik zet net de Pina, brandschoon (zoals jullie van mij gewend zijn) met een tipje smeer, terug in de stal, ready voor de Rondom Maaseik route van morgen 26 juni. Na eerst een voorzichtige hoge-druk-massage in de wasserette van onze volgauto-sponsor Jordy, moest thuis nog het nodige sop worden aangewend met stevig wrijven om die Belgische zooi van mijn racer te krijgen. Want wat heeft dat materiaal het zwaar te verduren gehad op die natte, bonkige Belgische wegen en fietspaden vol met kuilen, gaten, reten, kasseien, steentjes en ongelijke macadamplaten! Maar wonder boven wonder is gedurende die 567 kilometer behalve de bandjes alles heel gebleven en vallen er gelukkig geen persoonlijke ongelukken te melden. Rekening houden met de collega's, anticiperen, stuurmanskunst en een beetje geluk waren zeker aspecten die hieraan hebben bijgedragen!

Brandschoon was de fiets ook al toen we op donderdag 20 juni verzamelden bij ons clublokaal De Harmonie. Veertien man sterk waren we.

De bagage hadden we de avond ervoor al afgeleverd. Op mijn weg naar de Harmoniezaal om 7.45 uur voelde ik al de eerste druppels en die bevestigden wat ik thuis al op buienradar had gespot: een groot zwaar regengebied trok precies over de geplande route en naderde nu Linne.

De wind speelden ons evenmin in de kaart; die blies stevig uit zuidwestelijke richting. Alhoewel de stemming enthousiast was, was er ook een zekere bedruktheid merkbaar om de kloterij die je allemaal kon krijgen met zo'n regen. Desalniettemin vertrokken de bikkels richting Genk en alleen de chauffeur van de volgauto kon van geluk spreken dat het net zijn beurt was. De meesten hadden hun regenjasje al aan of in ieder geval binnen handbereik. Bij Maaseik kwamen we België binnen en de aanvankelijke druppelsgewijze regen veranderde in buiige regen die samen met de wind geduchte elementen vormden.

Zalencentrum
"DE HARMONIE"
Grotestraat 9 Linne

Grotestraat 9
6067 BP Linne
Telefoon: 0475 461676
Telefax: 0475 436039
Email: info@zalencentrumdeharmonie.nl

De eerste kilometers vlotten redelijk maar vanaf Genk begonnen de problemen met de bandjes. We reden langs de drukke en brede Genkersteenweg op een fietsstrook van ongeveer een meter waarop verspreid losse scherpe steentjes lagen die gewoon niet waren te ontwijken. De een na de ander z'n bandje ging eraan en in een rap tempo waren we bijna door onze hele reservevoorraad bandjes heen. Uiteindelijk telden we veertien lekken en maal gemiddeld acht minuten verwisseltijd kom je toch al gauw op bijna twee uur oponthoud. De volgautochauffeur werd vervolgens verzocht een fietsenzaak op te zoeken om een nieuwe voorraad bandjes in te slaan.

Ondertussen had zich nog een ander probleem voorgedaan want één van onze coureurs was al vanuit Linne vertrokken met een pijnlijk achterwerkgebeuren. Al vóór het vertrek die ochtend was bij hem de twijfel toegeslagen of hij er wel goed aan zou doen om in deze situatie aan de koers te beginnen. Maar omdat hij de gezelligheid van de groep niet wilde missen besloot hij toch van start te gaan. Bij de stop in verband met de eerste lekke kreeg betrokkene toch spijt van zijn besluit want het natte geschuur over ’t zadel deed hem geen goed en ook de pleister was gaan schuiven. Na wikken en wegen besloot hij daarom toch af te haken en de chauffeur van de volgauto bood hem mobilisatie aan terug naar Linne. Wie schetst onze verbazing toen na bijna een uur de volgauto terugkeerde met daarin nog steeds de onfortuinlijke coureur die in de buurt van Maaseik wroeging kreeg en de volgautochauffeur vriendelijk verzocht toch weer rechtsomkeer te maken en hem weer terug te brengen naar de groep. Wel zou de bewuste renner die dag de volgauto niet meer verlaten waardoor hij zijn achterwerk kon sparen voor de rit van morgen.

In Stevoort, een stuk achter Hasselt, doken we eetcafé Tante Julia binnen waar we van de ploegleiding soep en een broodje kregen aangeboden.

Later die dag werden de weersomstandigheden iets aangenamer maar de staat van het wegdek daarentegen ging drastisch achteruit.
De organisatie had een kasseienroute gekozen door een heuvelachtig bos, te vergelijken met het bos van Wallers (vijf sterren) uit Parijs-Roubaix. Ook hier

knapten weer enkele bandjes. Tot overmaat van ramp raakten we ook nog twee renners, jullie kunnen wel raden wie, kwijt die al te enthousiast een **stuk** voorop reden en niet in de gaten hadden dat wij in opdracht van onze navigator eerdergenoemd kasseienbos insloegen. Een aantal kilometers later kruisten onze wegen zich gelukkig weer, maar toch…….

Assurantiekantoor
Jos Ritzen

Assurantiekantoor Jos Ritzen
www.assurantienjosritzen.nl

Het nemen van die kasseienstroken is een vak apart en met name één coureur bleek hierin uit te blinken. Het was zijn truc om op hoge snelheid over de rug van de weg, met de blik in de ogen van een echte Flandrien de diverse stroken te nemen.

Vervolgens fietsten we langs de grens met het stadsgewest Brussel en werd de bebording tweetalig. Via de luxe buitenplaatsen van Brussel zoals Waterloo en Beersel belandden we uiteindelijk bij hotel Alsput aan de rand van Halle. We klokten 166,4 km op onze tellertjes.

Tot verbijstering van de ploegleider en ons allen moesten zes personen bij een bevriende hotellier gehuisvest worden omdat zij plaats moesten maken voor een groep Chinezen.
De Chinezen, zij bouwden in Brussel een fabriek om taxusbladeren te verwerken voor geneesmiddelenindustrie, hadden de eigenaar van hotel Alsput een langdurig contract aangeboden dat hij niet kon weigeren. Achteraf bleek dat de zes in het andere hotel vriendelijk waren opgevangen door een

mysterieuze Amanda die met name bij één coureur goed in de belangstelling lag.
Gezamenlijk nuttigden we de maaltijd in ons hotel waarna we nog een Stella of Leffe nuttigden aan de bar en toen het bed indoken ter voorbereiding op morgen.

’s Morgens lag er een massief, dik zwart wolkendek boven ons dat niet veel goeds beloofde. Iedereen nam ruim de tijd want in dit weer vertrekken was niet echt uitnodigend. We ontbeten en na de gebruikelijke smeer- en pompsessie stapten we zuchtend op onze crossers, zeker wetend dat binnen no time de hemel zou openbreken. Maar ja, we moesten voort om ons volgende reisdoel, Westende, te halen.
En inderdaad, amper drie bochten verder “gings loss”, zo hevig dat we besloten te schuilen. De volgauto had nog even om moeten keren vanwege een paarse tas die vergeten was bij het hotel en bijna door de net passerende vuilnisophaler voor “op te halen” was aangezien.
Na enige tijd was de regen afgenomen tot een aanvaardbaar niveau en koersten we van Geraardsbergen naar Oudenaarde, het hart van de Ronde van Vlaanderen. Eerder hadden we al besloten een gepland lokaal lusje met enkele bekende klimmetjes maar over te slaan wegens tijdgebrek want er stond nog een bezoek aan het Ronde van Vlaanderen-museum te Oudenaarde op het programma. Nadat we de Bosberg en de Boigneberg beklommen hadden daalden we via de bekende Volkegemberg Oudenaarde binnen en parkeerden onze karretjes onder de luifel van het museum in het hart van het schilderachtige stadje. In het café van het museum verorberden we een spaghettilunch te midden van foto’s, shirts, fietsen en andere herinneringen aan de Flandriens uit alle tijden.

De bekendste gids van het museum, voormalig supersprinter Freddie Maertens, had op vrijdag geen dienst en dus besloten we ook vanwege de tijdsdruk na de lunch onze tocht maar voort te zetten richting de kust bij Westende. We hadden nog zo’n 85 km te gaan met een stevige zijtegenwind. Op een smalle fietsstrook langs de N33 en de N358 met redelijk druk

vrijdagmiddagverkeer was het goed opletten om in het zadel te blijven. De bekende echte windbeukers binnen onze groep deden hier fantastisch werk. Als toetje gingen de laatste 10 kilometer langs de Vaartdijk volledig in de wind. Daarna bogen we in Westende de Duinenlaan in en arriveerden we na 141 km bij ons verblijf aldaar in het Westendia hotel. We werden daar gehuisvest in vakantiehuisjesachtige appartementen die groot genoeg waren om ook onze fietsen binnen te stallen. Na een opfrisbeurt togen we naar restaurant ’t Hoeveke waar de ploegleider een kalkoenmenu had gereserveerd.
Tussendoor werd via de mobiele media ruimschoots aandacht besteed aan de verbinding met het thuisfront.
Na een korte strandwandeling ontdekten we tussen de verlaten strandflats van Westende verrassend genoeg nog een eveneens verlaten kroeg waar de kroegbaas met z’n assistente net de glazen aan het spoelen waren om daarna te sluiten. Uiteindelijk bezorgden we hen toch nog extra inkom die avond en vandaar natuurlijk de gulheid met pinda’s.

De volgende morgen ontbijten, pompen, smeren, links en rechts wat poetsen (de ijdeltuiten) en weg waren we, echter niet nadat we een stekkerprobleem van onze fietsdrager hadden opgelost. Meerdere zogenaamde techneuten hadden er een mening over maar uiteindelijk maakte één handyman in no time het verschil. Chapeau!
Het was bij het vertrek redelijk droog en we koersten in een sneltreinvaartje heerlijk wind af richting Brugge. Even was er paniek in het peloton toen de ploegleider werd opgeroepen om achter aan te sluiten bij het peloton. Een coureur bleek in nood te zitten.
Ploegleider met zijn chauffeur waren op alle mogelijke problemen voorbereid! Echter tot grote verbazing van beide heren vroeg betreffend coureur of er ergens gestopt kon worden om een pakje Marlboro voor hem te kopen. Vanzelfsprekend werd ook deze opdracht, ten faveure van het welzijn van de coureur, uitgevoerd.
De perfecte navigatie van de assistent-ploegleider loodste ons feilloos door het antieke Brugge en er was tijd om de omgeving in je op te nemen. Voordat we onderlangs Antwerpen doorfietsten hielden we voor een lunch halt in Brasserie Ambiance in Zelzate. Na deze spaghetti of uitsmijter reden we door een landelijk Vlaams landschap verder richting onze laatste stop in Lier. Toen we bij het Best Westernhotel afstapten hadden we 166 km op de teller.

Ons laatste avondmaal nuttigden we in restaurant ’t Hoeveke (toeval) en aangezien één onzer coureurs bericht kreeg over een die dag gewonnen aardige geldprijs konden we ook hier nog op proosten. Aangezien ook in Lier onze aankomst behoorlijk vertraagd was, we al gezellig nagetafeld hadden in het restaurant en omdat er verder niets te doen was in de buurt en in het hotel geen bar voorhanden was legden we ons te rusten.

Na een uitgebreid ontbijt met onder andere spek en eieren laadden we voor de laatste keer de spullen in de caddy en ging het, wederom wind af, de laatste 100 km naar huus. In Leopoldsburg deden we ons nog tegoed aan koffie met gebak. Daarna langs de lange kazerneterreinen richting Peer waar het ook weer lekke bandjes regende. Bij Thorn passeerden we de grens om even later bij de ploegleider in de Groenstraat ontvangen te worden.

Samengevat kunnen we terugkijken op een nat en winderig maar óók gezellig uitje dat ik evengoed niet had willen missen.

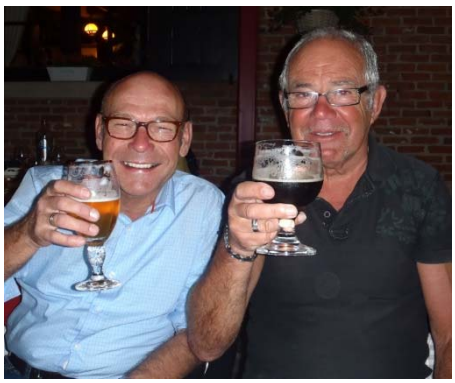

Met dank aan de ploegleider, de navigator, de hoffotograaf, de opperbandenwisselaar en caddysponsor JVH.

PLANEFFECT
SYSTEEMWANDEN

Planeffect Systeemwanden
www.planeffect.nl

MIJN MONT VENTOUX AVONTUUR
Anne-Marie Hannen

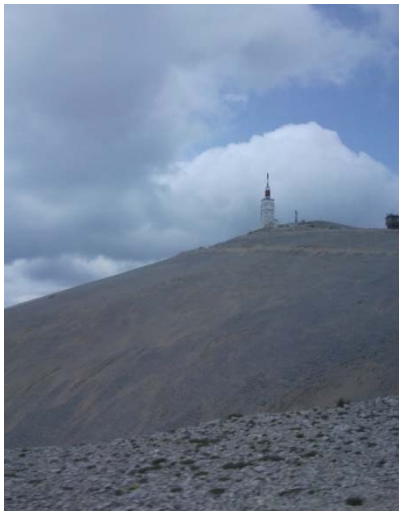

Onderweg, daar moeten we naartoe.

In 2012 zaten een aantal collega's van mij (Gastenhof Koraal Groep) bij elkaar en men kreeg het idee om met jeugdigen die bij ons in zorg zijn mee te doen aan Alpe d'Huzes.
Het idee was geboren maar er moesten toch nog de nodige 'bergen' beklommen worden voordat het ook daadwerkelijk gerealiseerd kon worden.
De jeugdigen die bij ons in zorg zijn hebben een licht verstandelijke beperking met bijvoorbeeld gedragsproblemen, autisme, psychiatrische problematiek etc. Dus niet een gemakkelijke groep om iets dergelijks mee te ondernemen. Maar de eerste hobbel waren de financiën. Het bij elkaar krijgen van de benodigde 2500 euro per persoon bleek een onmogelijke opgave, echter er wakkerde inmiddels een dusdanig vuurtje dat men is gaan kijken naar een alternatief.
Dit is uiteindelijk de Mont Ventoux geworden. En op 20 juni 2012 heeft men met 19 jeugdige en ongeveer evenveel buddy's de Mont Ventoux beklommen. Een documentaire over de voorbereidingen en de tocht is de afgelopen weken te zien geweest bij L1, onder de titel "Een bijzonder peloton".
De groep kwam terug met een hele hoop enthousiaste verhalen, maar ook de effecten op de behandeling van de jongeren waren groot. Een uitspraak van een jeugdige: Ik heb eindelijk eens iets bereikt. De verhalen en foto's zijn ook vastgelegd in het boek Triomf en Tranen.
Ook ik was behoorlijk enthousiast geraakt, en toen men in september 2012 ging inventariseren wie interesse had voor de editie 2013, heb ik me aangemeld. Ik heb altijd graag Alpe D'Huez willen beklimmen, maar de kans om georganiseerd de Mont Ventoux te beklimmen was een goed alternatief.
Hierbij had ik wel aangegeven dat ik moest kijken hoe een en ander ook met mijn privé situatie te combineren was, en dat ik niet kon beloven dat ik alle trainingen aanwezig zou zijn.

Ik vond het wel spannend, want ik heb geen ervaring met groepswerk en er werd wel van mij verwacht om als buddy mee te gaan. Dit betekent dat je er bent om tijdens trainingen jeugd te begeleiden, maar ook tijdens het verblijf op de camping.

Na de laatste groepstraining, de vrachtauto voor de fietsen.

In oktober was het tijd voor het passen van de kleding en de fietsen. Er werd alvast voorzichtig gestart met trainen op mountainbikes. De jeugdigen die in 2012 waren meegegaan wilden ook in 2013 ermee doorgaan, daarnaast waren er nog ongeveer 40 nieuwe kinderen zodat er uiteindelijk een kleine zestig kinderen gestart zijn met trainen.
In januari waren de fietsen en kleding gereed en eind januari konden we de weg op. Dit betekende dat er allereerst veel geoefend moest worden met in- en uitklikken. En dit vroeg soms behoorlijk wat doorzettingsvermogen en zorgde ook voor de eerste valpartijtjes.
Helaas was het weer de eerste maanden erg slecht, maar dat betekende niet dat er niet gefietst werd. Ik ben nog nooit zo vaak en zo erg nat geworden als afgelopen jaar. Regen, sneeuw of wind, iedereen stond klaar voor een training. Ik heb veel bewondering gehad voor de kinderen, in de regen fietsen zonder gemopper, daar kunnen volwassenen nog eens iets van leren.
Omdat Gastenhof woningen door heel Limburg heeft werden er verschillende trainingen georganiseerd, locatietrainingen en groepstrainingen.
Ik heb ervoor gekozen om vanuit Maasniel mee te fietsen. Maar mijn enthousiasme was zo groot dat ik ook geregeld op woensdagmorgen met Urmond heb meegefietst. Elke twee weken vond er een groepstraining plaats de eerste keren vanuit Urmond, daarna vanuit Simpelveld. De groep was in totaal dan tussen de 80 en 100 personen en er werd meestal in 5 groepen gefietst.

De nodige tranen zijn er gevloeid en menige fiets is er letterlijk bij neergegooid, maar toch weer doorzetten en de fiets op.
28 Mei stond met de hele groep Limburgs Mooiste op het programma, deelname was verplicht gesteld. Aanvankelijk was het de bedoeling om 100 km te fietsen, maar al snel bleek dat dit voor de meeste kinderen teveel was gevraagd. Het was erg druk en het zijn toch kinderen die niet vanwege een gebroken teen bij ons wonen (zoals door een jeugdige werd uitgelegd dat ze vanwege een beperking bij ons wonen).

Gefinisht!

19 juni was de beklimming gepland, maar er ging nog heel wat voorbereiding aan vooraf. Aangezien het bereik op de berg erg slecht is, werd er een vergunning aangevraagd voor het plaatsen van een zendmast, zodat er verspreid over de berg met elkaar gecommuniceerd kon worden.
Het team Medische Ondersteuning Sportevenementen (MOS) werd benaderd om mee te gaan met een ambulance en een motor.
De accommodatie moest geregeld worden en het vervoer. We hadden onderdak op een camping in Vaison la Romaine in 25 stacaravans. Het vervoer was

Wat een wind

geregeld met 1 grote bus en 11 kleine busjes. Deze waren o.a. nodig om iedereen en alle fietsen van de top weer naar Chalet Reynard te krijgen, aangezien een bus niet naar de top van de Mont Ventoux mocht en we de berg niet mochten afdalen.

De fietsen na de finish.

Iedereen kreeg nog een sportkeuring en moest een verklaring tekenen dat men geen drugs gebruikte. Ook werden er drugshonden ingezet om twee dagen voor vertrek alle tassen te besnuffelen.

Een week voor vertrek net voor onze laatste groepstraining (Drielandenpunt) las ik toevallig op internet dat de weg naar Sault gesloten was vanwege asfalteringswerkzaamheden. Ik liet dit één van de ploegleiders weten en aangezien ze vanuit Nederland geen duidelijkheid konden krijgen, zijn ze dinsdags nog naar Sault vertrokken om de situatie te bekijken.
De route vanuit Bédoin werd bekeken en er werd zelfs al op het wegdek aangegeven welke hulp waar nodig was. Via een plaatselijke fietswinkel heeft men informatie van de gemeente gekregen en er werd toegezegd dat de weg de dag dat wij zouden fietsen gereed zou zijn. Dit was toch wel een geruststelling. 17 Juni vertrokken we om 6.20 vanuit Urmond. 51 kinderen, 60 buddy’s, ongeveer 30 vrijwilligers en enkele mensen van Red Security. Het vertrekken ging niet zonder slag en stoot, want we zouden reizen in de spelersbus van Roda, en er zijn natuurlijk jeugdigen die géén fan van Roda zijn.
Zelf zat ik ook in de grote bus, maar vond het toch wel een erg vermoeiende reis. De eerste uren ging nog wel, maar vanwege de reistijdenwet wilde de chauffeur een stuk van 4 uur reizen, en dat is met aan aantal ADHD’ers een behoorlijke uitdaging, dus werd besloten om vaker te stoppen.

Uiteindelijk arriveerden we om 19.30 u in Frankrijk.

Dinsdag was een ‘rustdag’ waarbij we met de groep het dorpje in gingen en de eerste souvenirs al werden gekocht. ’s Avonds hadden we de briefing voor de

grote dag en werd de groepsindeling bekend gemaakt. Ook dit leverde al weer onrust op, aangezien sommige kinderen vonden dat ze in de eerste groep moesten zitten.

Het was maandag en dinsdag erg warm en ik zag behoorlijk tegen de klim op als het zo warm zou zijn.
Maar mijn gebeden werden verhoord en woensdag morgen was het behoorlijk bewolkt en gelukkig niet zo warm. Toen we in Sault na een toespraak vertrokken vielen zelfs de eerste regendruppels, maar die waren we inmiddels wel gewend.
De groepsindeling hield niet lang stand en al gauw was alles vermengd. Uiteindelijk ben ik met een jeugdige aan de laatste 10 km begonnen. Hij had hem het vorig jaar ook al gefietst maar volgens hem was dit toch echt een andere weg.

Chalet Reynard

Tot Chalet Reynard was het alleen wat gemopper dat ik nog wel kon pareren, maar de laatst 6 km is hij 3 keer afgestapt. Ik heb hem twee keer nog kunnen overhalen om weer op te stappen en ik heb hem af en toe een beetje geduwd, de derde keer lukte het niet om hem nog aan het fietsen te krijgen. Uiteindelijk is een collega-buddy, die al boven was geweest, met hem fietsend naar boven gekomen.
Ik heb de laatste kilometers redelijk alleen gefietst en ik heb aan den lijve ondervonden waarom de berg de naam Mont Ventoux draagt. Het waaide op een gegeven moment zo hard dat ik gewoon de weg op werd gedreven. Dit vond ik toch wel beangstigend aangezien ik enkele weken van tevoren had gehoord dat er mensen van de berg gewaaid waren.

Uiteindelijk heeft men besloten om fietsers van onze groep, die na mij nog aan het klimmen waren, een stuk te laten lopen, omdat er een aantal kinderen én volwassenen gewoon met fiets en al zijn omgewaaid. Men zei dat het een windkracht 8/9 was.

Het laatste stuk hielp iedereen elkaar en aan ons was ook gevraagd om zodra we gefinisht waren naar beneden te lopen om kinderen en buddy's omhoog te duwen. Uiteindelijk heeft iedereen het gehaald.

Het was een geweldige ervaring, niet alleen de beklimming maar ook het gehele traject met de jeugdigen. Het kost veel tijd, maar het heeft me wel het plezier in fietsen weer teruggegeven (en de nodige conditie voor bij de Lekke Tube ;-)) en ik heb ervaren dat het ook voor mij een goede uitlaatklep is na een drukke werkdag/week.
We willen proberen om de jeugdigen zoveel mogelijk door te laten fietsen en de voorbereidingen voor volgend jaar zijn alweer gestart. Ook andere werkstichtingen van Koraal Groep gaan deelnemen, o.a. Sint Anna in Heel, dus mogelijk komen jullie het volgend jaar nog meer fietsers van Equipe Mont Ventoux tegen.

fit & fysio
VERANTWOORD BEWEGEN

Fit & Fysio
www.fit-fysio.nl